

DG

Viure diumenge

VIURE AMB ESTIL

Festa de pijames

La peça de dormir salta a les passarel·les i es converteix en el nou vestit per a la primavera ▶20

GASTRONOMIA

Plats d'aprofitament

Tots els països i totes les cultures tenen plats fets amb sobralles o de reciclatge, nascuts de la necessitat en temps de penúries ▶21

LA CONVERSA

Assumpció Malagarriga

Titulada en flauta de bec, pedagoga i exdirectora dels serveis educatius de l'Auditori. Un ictus li ha canviat la relació amb la vida.

Aquesta cardonina, la més petita de sis germans, ha estat al capdavant, entre altres projectes, de Cantània, l'experiència que cada any crea un espectacle propi i que fa pujar als escenaris per cantar 40.000 infants a Catalunya i en diferents indrets d'Espanya i d'Europa

«Abans de l'ictus no m'estimava, em donava; i ara, per a mi, jo sóc el més important»

Salvador Redó

BARCELONA

Assumpció Malagarriga ha dedicat quaranta-quatre anys de la seva vida a la pedagogia musical, un ictus l'ha apartat per sempre més de la feina però, afirma, li ha donat una nova perspectiva de la vida entesa com un retorn a la cura de la pròpia persona. El dia 21 de gener d'enguany l'Auditori de Barcelona, del qual va ser la responsable dels serveis educatius, va fer el ple en l'acte d'homenatge organitzat pel món de la pedagogia i la gestió musicals. Nascuda a Cardona el 8 de juliol del 1953, a la casa de pagès del Vilar, començà l'etapa laboral a l'Escola Municipal de Música de Cardona. Té cursada la carrera musical pel Conservatori Superior de Música de Barcelona, amb etapa prèvia al Conservatori Municipal de Música de Manresa. Va fer quatre anys de guitarra, quatre de piano, dos de percussió i dos de cant, és titulada en flauta de bec i se sent deixeble del músic manresà Josep Padró.

L'ictus li ha fet fer un tomb vital, ja ben poques coses seran iguals.

Una cosa que he entès és que els pilars de la meua vida, que abans eren els serveis educatius, ara són la meua pròpia vida. La vida és una cosa molt més gran que la nostra quotidianitat que ens aclapara. L'altra cosa que m'ha canviat molt és la relació amb la gent; abans hi tenia relació a partir de la feina i ara ho veig molt d'una altra manera. En l'associació d'afectats per l'ictus, és tan diferent la relació! De la majoria no sé què eren abans, estàs amb la gent pel que som i això és molt gran. Per a mi abans això era impossible i això ho condiciona tot, fins i tot amb la família. Ara tot és diferent, més net.

Qualsevol cosa pren una dimensió diferent, impensable durant el seu anterior dia a dia.

INSEPARABLES

OBJECTE La maleta la hi van regalar el 21 de gener i és plena de cartes, dibuixos, fotografies... Diu que és un tresor de vida. «Hi ha tanta gent aquí dins, i diuen tantes coses i tan boniques».

Trobar el fil conductor, a veure com puc dir allò que vull dir. Vaig molt més lenta. Abans cada vegada que feia una conferència hi dedicava molt temps perquè ho volia fer molt bé, però el temps que hi dedico ara no té res a veure. Quan començo a pensar allò que vull dir, escriure-ho em costa tant! Aquests dies, per exemple, preparant aquesta entrevista he escrit unes notes, però avui quan les volia llegir, no he pogut perquè no les he entès. Quan volia escriure tot això (el discurs pronunciat en l'acte del seu homenatge del dia 21 de gener a l'Auditori) he necessitat ajuda.

Va desenvolupant estratègies, però.

Sí. Jo estic contenta d'haver tingut un ictus.

És molt potent això que diu.

M'ha fet descobrir coses molt importants de la vida i estic contenta de com he quedat. Em costa molt de parlar però això fa que la meua ment no s'adormi.

Pensa més que abans?

No sé si penso més coses però el meu cervell ha de treballar molt més.

S'ha tornat més observadora? Hi ha un moment del seu discurs de l'Auditori en què ve a dir que troba a faltar els automatismes amb què treballa el nostre cervell.

Més observadora? No ho sé. Les coses més diferents respecte abans de l'ictus són les relacions amb la gent i amb mi mateixa. Això ha canviat molt. Jo ara m'estimo molt, abans no m'estimava gens. Pensant quina era la meua missió a la vida, he vist que era ajudar, pensar, organitzar, i el meu cos servia perquè tot funcionés, era la maquinària necessària perquè pogués fer tot allò que pensava. Ara el més important de la vida és cadascú, perquè si això no funciona, no pots fer res. Abans de l'ictus no m'estimava, em donava; i ara per a mi jo sóc el més important; i això no és egoisme; i m'agrada i em fa feliç.

Com es cuida ara mateix?

De totes maneres: físicament, he de fer molta recuperació i sempre. Per exemple, els mesos en què vaig estar preparant el discurs vaig deixar coses. Jo cada dia he de llegir; cada dia he de fer sumes, restes, multiplicacions, divisions; cada dia he de fer gimnàstica amb la boca, amb la llengua. Tot això ho vaig deixar perquè estava centrada en el discurs; doncs quan m'hi vaig tornar a posar, ja no sabia llegir. Quan vaig dir a la meua terapeuta que precisament aquells dies havia escrit i llegit molt, em va dir que no era el mateix, que són processos diferents que es donen en el nostre cervell. La recuperació no l'he de deixar mai i és part de la teràpia, com ho són les medicines.

Escolta música?

Després d'haver tingut l'ictus, no en podia escoltar, de música. Al cap d'un temps la meua filla em va començar a posar discos de jazz i vaig començar novament a escoltar-ne. I després cantava; em posava a la terrassa i suposo que els veïns devien pensar que... Cantava cançons tradicionals ca-

ELS 4 CANTONS

Tothom té el que es mereix?

Si som capaços d'escoltar la vida, sí.

Millor qualitat, pitjor defecte?

És la mateixa: saber escoltar i també a vegades no saber escoltar.

Quina part del seu cos li agrada menys?

Les cames.

Quants diners són un bon sou?

Pots viure malament amb molts diners i bé amb pocs, depèn de les expectatives que t'hagis creat.

Quin llibre li hauria agradat escriure?

Un que demostrés la necessitat de tenir un bon servei educatiu.

Una obra d'art?

El cos.

En què es considera experta?

En res.

Déu existeix?

Hi ha una energia; no sé com es diu.

Què s'hauria d'inventar?

Moltes coses per entendre el cervell.

Quin personatge històric o de ficció convidaria un dia a sopar?

Cap.

Un mite eròtic?

No en tinc.

Acabi la frase: la vida és...

Sàvia.

La gent, de natural, és bona, dolenta o regular?

Bona.

Ingredients d'un paradís?

L'art, les persones i la justícia.

Un lema per a la seva vida?

La vida ens dibuixa el camí i ens cal saber-lo llegir.